

Најбољи кадети

БИСЕРИ ГЕНЕРАЦИЈЕ

Мада су током студирања радили знатно више од својих колега, имали су, кажу, времена и за одмор. Њихове приче представљају путоказ за млађе генерације кадета, за оне који не жале напора да сутра, баш попут ових бисера, засијају пуним сјајем.

Међу кадетима 142. и 143. класе Војне академије и 8. класе Медицинског факултета ВМА недавно промовисаним у најмлађе потпоручнике Војске Србије најбољи су били Кристина Живановић, Младен Хаџи Макунчевић, Милош Костић и Александар Николић. После четири, пет или шест година школовања, зависно од студијског програма, након стотина дана и хиљада сати проведених у учионицама и кабинетима, на полигонима и вежбаљима, над уџбеницима и књигама, с оружјем и оруђима, у њиховим кадетским књижицама, индексима који нису попут других, могу се видети само десетке и тек понека деветка.

Ваљевка Кристина Живановић (9,96), прва у рангу у службама, због највишег просека у класи имала је част да на свечаном промовисању најмлађих официра Војске Србије говори у име кадета 143. класе Војне академије. Завршила је смер војноелектронско инжењерство, модул Информацио-

ни системи. Каже да је Академију уписала због услова које пружа та високошколска војна установа и могућности за рад и усавршавање, а наравно и због патриотских осећања.

ПОНОВО БИХ ПРОШЛА КРОЗ СВЕ ОВО

Информатика ју је одувек занимала. У ваљевској гимназији била је у специјалном математичком одељењу и четири године имала предмет програмирање. Ту је научила основе програмског језика, што је била добра основа за избор тог смера и модула на Војној академији. Очекује да током рада у Војсци примени све што је научила, а пре свега да види како се користе информациони системи које су пројектовали на студијама. У разговору се присећа и својих првих дана на тој високошколској установи, уходавања у нови ритам живота карактеристичан за војни колектив.

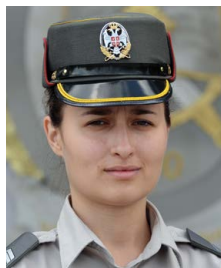
– Не могу да кажем да ми је на Академији било тешко учење и савладавање градива, али је требало уклопити на-

ставу, учење, војничке обавезе и социјални живот. Заправо најтежа је била организација рада. Ми нисмо имали много терена. Они су били до краја друге године, а ја ћу запамтити терен у Сомбору, који ми је био војнички најизазовнији. Током јуна ове године четири недеље смо стажирали у Центру за командовање информационим системима. Ту сам видела практичну примену рачунарских мрежа у Војсци. Војска је специфичан систем, има унутрашњу рачунарску мрежу, заштићену од спољног света. Архитектура те мреже мора да се обезбеди како би у Војсци све функционисало и био безбедан проток информација. Све те специфичности могли смо да видимо током праксе – објашњава наша саговорница.

У календар сећања са Војне академије кадет Кристина Живановић уписаће много тога, пре свега добре професоре који су их усмеравали у раду. Сећаће се пуковника Бојана Милановића, сада начелника Катедре ПВО, који је током прве две године студирања њу и њеног колегу Милоша Костића (првог у рангу у РВ и ПВО) заинтересовао за писање научноистраживачких радова и увео их у ту област рада. Са двојцом колега је још на првој години ишла у Бугарску на такмичење из електротехнике. Потом је била члан тима који је писао радове за конференције. Учествовала је на међународној онлајн конференцији (ЕТРАН) и на Копаонику – ЈУИНФО.

Памтиће наша саговорница и пуковника Ивана Тота, који је последње две године био задужен за њихов смер као ментор и посветио им се максимално. Сећаће се и добрих, строгих професора – др Миодрага Тасића са ЕТФ-а, који им је предавао Електротехнику на првој години, те пуковника Бобана Бонцулића и Миленка Андрића, који су им на трећој години држали предмете Дигитална обрада сигнала и Телекомуникације. За њен будући рад биће значајно и оно што их је учио Душан Богићевић, који им је предавао Заштиту рачунарских система и Основе објективно оријентисаног програмирања. И како каже, све су то јединствени утисци, које нико пре њих није имао, јер тај смер није био у претходне четири године (од 139. класе). Они су били први.

За памћење је и део школовања током ванредног стања, уведеног због пандемије ковида 19. Тада су кадети два-три месеца били упућени једни на друге – није било излазака у град нити одласка кући за викенд.

Кадет

Кристина Живановић

Током јуна ове године четири недеље смо стажирали у Центру за командовање информационим системима. Ту сам видела практичну примену рачунарских мрежа у Војсци.

Кадет

Младен

Хаџи Макунчевић

Када изађемо из интерната, на пет минута смо од хитне, на пет минута од одељења, одмах смо пресвучени у бело и можемо на позив професора да пратимо у сали и неке операције које он није могао на вежбама да нам покаже

Имали су више слободног времена и могли су да се посвете себи и унапређују се у стварима које су их занимале. А и дружењу.

– Најлепше је кад видите да су сви спремни да вам помогну. Посебна је вредност Академије то стицање другова који су из разних делова Србије, а са којим ћемо бити повезани цео живот и које ћемо моћи да позовемо кад год нам нешто затреба. Пријатељства која сам овде стекла не бих могла да стекнем никако у цивилству за овако кратко време, јер буквално знате како неко дише, како спава, како живи, какве су му навике, карактер, како се понаша у одређеним ситуацијама. Стварно је пуно успомена и не бих знала шта да издвојим. Целокупни утисак школовања ми је прелеп. Поново бих прошла кроз све ово – истиче наша саговорница која ће, како нам је рекла, после постављења на прве официрске дужности наставити и своје усавршавања на мастер студијама.

ПРИЈАТЕЉСТВО И КОЛЕГИЈАЛНОСТ

Кадета Младена Хаџи Макунчевића упознали смо на завршној вежби кадета 143. класе и дела 144. на „Пасуљанским ливадама“, где је био командир санитетске чете, а сада га представљамо као првог у рангу у 8. класи Медицинског факултета ВМА (са просеком 9,73).

Пре шест година Младен се запутио из родног села Клење код Богатића ка Београду и започео свој студентски живот. Исти пут је из истог села пре њега прошао његов колега др Милош Даниловић, који је 2017. био први у рангу 3. класе Медицинског факултета ВМА. Тако је село Клење за само шест година подарило два најуспешнија студента тог факултета.

– Није ме Милош наговорио да студирам на ВМА, него сам о погодностима студирања на Медицинском факултету ВМА чуо од друга из шабачке гимназије, коју сам и ја завршио. Свакако сам хтео да студирам медицину, али шанса да студирам на МФ ВМА учинила ми се као изазов, иако ми нико у породици није војно лице и нисам имао некога да ме упути у посебности војне професије. Схватио сам да је то специфичан позив који много нуди и обећава одређену сигурност и извесност. И заиста, све оно што сам очекивао остварило ми се у највећем проценту – истиче Макунчевић и објашњава да су имали квалитетне професоре (и оне са ВМА и гостујуће професоре са других уни-

ВОЈНА АКАДЕМИЈА „ЧАСТ ЈЕ НАША ИМОВИНА“

После четири, пет или шест година школовања, зависно од студијског програма, након стотина дана и хиљада сати проведених у учионицама и кабинетима, на полигонима и вежбалиштима, над уџбеницима и књигама, с оружјем и оруђима, у њиховим кадетским књижицама, индексима који нису попут других, могу се видети само десетке и тек понека деветка

верзитета), и одличну праксу, што их је издвајало од других медицинских факултета.

Млади лекар наглашава као предност менторски рад и доступност професора, који су према њима некад имали и родитељски однос, поготово кад су на петој и шестој години боравили у интернату на ВМА. Имали су и подршку ненаставног особља – других лекара, махом клиничких, специјализаната, медицинских сестра, болничара. Каже да би се сви обрадовали кад их виде на хитној, на одељењу и звали су их наши мали доктори.

– Систем је одлично замишљен. Двадесет пет нас је и не треба више од тога, јер добијете 25 квалитетних лекара. Може Медицински факултет да упише и 500 студената, али опет добијете 25 квалитетних. Ми смо имали добру праксу, што је предност рада у малим групама. Када изађемо из интерната, на пет минута смо од хитне, на пет минута од одељења, одмах смо пресвучени у бело и можемо на позив професора да пратимо у сали и неке операције које он није могао на вежбама да нам покаже. Тако да је за наше школовање био најважнији тај практичан рад, доступност свих наставника и целог система ВМА – каже Младен.

Он прича да су значајна искуства стекли и током пандемије ковида 19. Тада су имали прилику да виде како функционише ВМА у епидемији јер су хитни случајеви, посебно из Београда, довођени махом у ту установу, зато што су скоро све болнице у граду биле у ковид систему. Кроз ВМА је тада прошао велики број пацијената и имали су шансу за додатним практичним радом.

Сећа се и свог првог хируршког пацијента:

– На хитну помоћ дошао је човек са посекоотином главе, дежурни лекар нас је питао да ли смо радили на вежбама ушивање и кад смо рекли да јесмо, он ме је питао да ли бих ја да пробам. Рекао сам да желим. И док је дежурни лекар стајао поред мене ставио сам три-четири шава, колико је требало за ту рану, и онда сам учио како иде даље збрињавање. Тако да сам могао и своје теоријско знање да применим на хитној помоћи.

Када је реч о будућој специјализацији Макунчевић каже да га занима неурологија, из које је радио и дипломски рад, али му је спектар интересовања шири – ОРЛ са мини-хирургијом, радиологија, урологија, интерна медицина... Опробао се и у научноистраживачком раду. Са четворицом колега учествовао је на 61. Конгресу биомедицинских наука студената Србије, одржаном ове године на Копаонику. Радио је рад из токсикологије.

Њему и његовим колегама предстоји шест месеци стажа. Пола од тог времена ће провести на ВМА, а пола у цивилним домовима здравља. У априлу им предстоји полагање државног испита, а након тога биће распоређени у јединице. Срећће се за три до четири године на ВМА, кад дођу на специјализацију.

Кад смо га питали по чему ће памтити дане на МФ ВМА, рекао је:

– Памтићу их по пријатељству и колегијалности. Ту сам стекао мини-фамилију. Помагали смо једни другима у тешким тренуцима и на завршне радове долазила је цела класа да слуша оног ко је тог дана дипломирао. Тако је било и на одбрани мог дипломског рада. И колеге и ментор и моја породица одали су ми част и поштовање својим присуством, а то се никад не заборавља.

НАЈБОЉИ ЈОШ ОД ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ

Милош Костић није обичан заљубљеник у авионе и друге ваздухопловне летелице. Он није један од оних који од дечачких дана сањају о пловидби небеским просторима и надилажењу нежних плаветних облака. За војни позив определио се још као петнаестогодишњи дечак, после завршене осмогодишње школе. С Вуковом дипломом у џепу, из околине Власотинца упутио се у Београд, опчињен српском историјом, нарочито војном, солунским херојима и браниоцима отаџбине, уверен да је способан да корача њиховим стазама. Исправно претпостављајући да му петице из основне школе отварају врата Војне гимназије, својим будућим наставницима рекао је да воли уни-

форму и цени дисциплину. Родитељска подршка није изостала и Костић је заборачио у војну „школу живота”. Био је то први сусрет власитиначког дечака с војном организацијом и задацима који су полако од њега стварали човека. Готово неосетно, залажући се за постизање што бољих резултата, почео је да се истиче међу друговима. У школи у којој и ученици и наставници цене самопрегоран рад и пожртвовање, Костић је веома брзо примећен као упоран и неуморан заљубљеник у историју, устанке и балканске ратове. Најомиљенији предмети, поред историје, били су географија, математика, српски језик, физика. Ма све је учио с једнаком посвећеношћу и на крају, после четири године завршио као први у рангу.

– Нисам јурио оцене, оне су долазиле саме по себи, као резултат рада. А за успех у Војној гимназији требало је само да учите. Све нам је било обезбеђено. Од уџбеника, преко гардеробе до исхране и џепарца. Наставници су нам били и предавачи и родитељи. За сваку тешкоћу, сваки проблем, сваку муку имали су одговор, помоћ је била надокхват руке. Трбало је само затражити. Имали смо прилику да учествујемо у свим секцијама у којима смо желели, обавезне су биле две, али нам нико није бранио да се учланимо у коју год желимо. Наравно, предуслов су биле добре оцене – каже Костић.

Као најбољи ученик Војне гимназије могао је да бира смер на Војној академији. Изабрао је Противваздухопловну одбрану, односно модул Артиљеријско-ракетне јединице за противваздухопловна дејства. Постигнут резултат и високе оцене сведоче да није погрешно. Није било потребе да у трци за високим просеком понавља испите. Највише му се допао практичан рад, реализован на посебним облицима наставе, што наравно не значи да се у неком периоду неће посветити научном истраживању. Интересовање за истраживања показао је у раду на пројектима из електротехнике, али је сада посвећен усавршавању у командним дужностима. Скроман по природи, не помиње да се бави спортом и да се доказао и на Београдском полумаратону.

– На Војној академији није тешко да се бавите спортом, јер имате све могуће услове за то. Поред изванредних услова за учење, веома богате библиотеке, бројних кабинета за практичну наставу и учење страних језика, тренажера, оближњих полигона за

Кадет

Милош Костић

На Војној академији није тешко да се бавите спортом, јер имате све могуће услове за то. Полуолимпијски базен нам је свакодневно приступачан, као и трим-сала, сала за кошарку, рукомет, одбојку, борилачке вештине...

Кадет

Александар Николић

На Војној академији сам заволео и војнички вишебој, који је дефинитивно постао део мене због свега што ми је овде пружио. Тај спорт је у Војсци веома популаран, тако да није изненађење да се њиме баве многи на Војној академији.

стручно-специјалистичку наставу, обиље секција, имамо одличне услове и за бављење спортом. Полуолимпијски базен нам је свакодневно приступачан, као и трим-сала, сала за кошарку, рукомет, одбојку, борилачке вештине, па и изванредна атлетска стаза нас напосто маме да их користимо. А бављење спортом јача социјалне везе, тако да сам имао доста другова с којима ћу, верујем, наставити контакте и по завршетку Академије – закључује потпоручник Милош Костић, до јуче најбољи кадет завршне године Војне академије, вид РВ и ПВО.

СТАЗАМА ПРЕДАКА

Враћанац Александар Николић посветио се пешадији, „највојничкијој” од свих војних професија. Сања да се сврста у ред најпризнатијих српских команданата, о којима је читао још као дечак и тако врати дуг својим прецима који су учествовали у свим ратова за слободу Србије. Деда му је прошао Солунски фронт, а отац је завршио за официра. Прочитане књиге и дедина сећања описана у дневницима вођеним од 1915. године јачала су у њему жељу за посвећивање војној професији. То опредељење није га напуштало ни током школовања на средњој Ваздухопловној академији у Београду, коју је завршио 2018. године. Више година бави се борилачким спортовима, посебно рвањем, у чему је имао доста успеха. Био је државни првак у јуниорској и сениорској конкуренцији, трећи на Светском првенству у рвању на песку, а није непримећен ни у бразилском боксу, џиџицу, кикбоксу, ММА.

– На Војној академији сам заволео и војнички вишебој, који је дефинитивно постао део мене због свега што ми је овде пружио. Тај спорт је у Војсци веома популаран, тако да није изненађење да се њиме баве многи на Војној академији – каже Николић.

Оно што је за будућег командира и команданта пешадијских јединица најзначајније, Николић је савлађивао на полигонима и вежбаљима где је увек био међу најбољима и највештијима. Свако оружје и оруђе познаје „у душу”, тактичка обука му је јача страна, на стажирању у јединици, током последњих шест месеци студирања, с пуно оптимизма и одлучности стао је пред строј професионалних војника. Нема сумње, од потпоручника Александра Николића имаће шта да науче генерације војника. | Фото-репортери магазина „Одбрана”